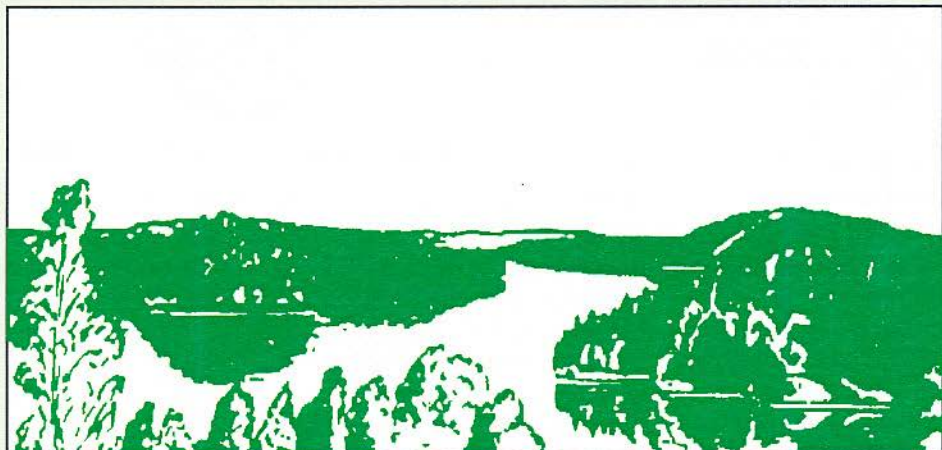

BOTVIDSBYGDEN

NR 3

DECEMBER 2004

Fågelkärve

Seden med fågelnek eller fågelkärve är känd genom enstaka belägg redan på 1700-talet. Men det är påtagligen så, att en större burgenhet och jultidningarnas ständigt återkommande idylliska propaganda kring fågelkärven har bidragit till en sentida popularitet för seden.

Fågelkärven kunde sättas upp på mångahanda sätt utanför gården, på taket, i en stor utanför stugans fönster, på farstubron. Man ville gärna kunna se den inifrån stugan och ute ingick den i gårdens allmänna uppsnygning till jul.

Man tog också märken av fåglarna, som kom till kärven. Om inga fåglar kom, var det ett dåligt tecken. Gulsparvar eller fåglar i flock betydde bra gröda liksom, då de små fåglarna, för vilka kärven ju var avsedd, kom först. Sådana tankegångar är ju mycket närliggande för bonden med markens gröda som ett bärande intresse.

NYA MEDLEMMAR 2004

Albertsson Enar	Tyresö
Albertsson Sonia	Tyresö
Bergkvist Gunborg	Tumba
Berglund Eva Marie	Grödinge
Bergqvist Anneli	Tullinge
Bergqvist Lars-Göran	Tullinge
Frank Gunilla	Tullinge
Holmqvist Åke	Tullinge
Jansson Gun o. Lars	Tullinge
Lagerström Bjarne	Tumba
Lagerström Gunilla	Tumba
Lindahl Elwy	Tullinge
Ljung Ulla o. Åke	Hägersten
Melberg Inger	Skärholmen
Midgard Margareta	Skärholmen
Nilsson Eva	Tullinge
Persson Pia o. Ulf	Grödinge
Rydenbäck Stefan	Segeltorp
Sporrong Birgit	Norsborg
Sundqvist Britt o. Conny	Huddinge
Svenson Kristina	Rönninge
Säfkvist Ingvar	Tumba
Wallin Birgit	Norsborg
Åström Marie	Rönninge

Ni hälsas alla välkomna i Gillet!

Grattis alla ni som fyller år 2005

50 år	17/4	Sundqvist Britt
	13/7	Wallin Eva
60 år	13/1	Thyselius Agneta
	19/1	Bergqvist Anneli
	20/1	Falck Gunilla
	25/3	Lindahl Elwy
	14/4	Ax Ann-Cathrin
	2/7	Falk Björn
	16/8	Furuliden Gunilla
	3/10	Holmkvist Nils-Gunnar
	5/11	Vehmas Birgit
	28/11	Högberg Ewa
70 år	18/4	Ljung Ulla
	26/5	Gerstel Karin
	3/6	Hultman Britt-Inger
	13/10	Ljung Åke
	2/12	Salomonsson Marita
75 år	6/3	Sahlström Olle
	19/5	Eriksson Margareta
	19/6	Hultman Lars-Erik
	30/6	Lundström Marianne
80 år	14/8	Stenbäck Lilly
	28/10	Ström Lars

BOTVIDSBYGDEN

TIDSKRIFT FÖR BOTKYRKA HEMBYGDSGILLES MEDLEMMAR

ANSVARIG UTGIVARE: Ingrid Avelin, Tel. 09-771 15 12

REDAKTION: Arne Mattsson, Tel/Fax 08-530 371 16

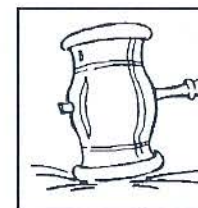
Edi Marhold, Tel. 08-778 29 45

Sista manusdag för bidrag till nr 1 2005 är den 12 mars 2005.

Botvidsbygden är tryckt på miljövänligt papper. Licens nr. 341 019

INGRID AVELIN, ordförande

Vädret spelar oss ibland spratt. Onsdagen den 17 november kl. 23.19 började de första snöflingorna falla, och de blev snart fler och fler - nästa morgon var det bara att börja skotta! Väderlektjänst hade denna gång rätt prognos! Jag hann tursamt nog både få upp båten och täcka den innan snön föll. Visst blev det vackert och ljust men snön blev tung och de snöiga vägarna blev svårframkomliga, bilspåren blev djupa och snötyngda grenar hängde över vägbanan. Allt ordnar sig till slut!

Till julmarknaden var allt skottat - men skulle det bli halt? Det blev en blandning av snömodd och barmark.

Julmarknadskommittén hade gjort ett bra förarbete och dagen blev lyckad tack vare hjälp av medlemmar.

Besökarna traskade glatt fram i snömodden för att köpa lotter, julkarameller, ljus, våfflor, korv m.m medan julmusiken flödade. När benen började bli trötta smakade kaffet på logen gott medan man kunde lyssna till spelmännens glada toner.

Nu ser vi fram emot ett nytt år med allt vad det innebär av arbete och glädje.

På kylskåpsdörren hemma har jag en lapp "Detta skulle jag vilja göra". Där stod bl.a "Ishotellet i Jukkasjärvi" och "delfiner". Dessa två önskningar gick i

uppfyllelse och minnena kan ingen ta ifrån mej - nu gäller att ha nya mål att sträva efter.

Det gäller också i föreningsarbetet, vi har en årsplan med önskningar på vad vi vill uträtta. När året är slut är det dags att summera och se vad vi hunnit med. Jag vet att trädgårdstorskommittén skulle vilja ha mera hjälp.

Varmt tack alla medlemmar och kommittéer. Ni lägger ned mycket tid och arbete för föreningen och är värda en stor kram.

God Jul och Gott Nytt År

TACK!

Varmt tack till alla som bakat, syltat, saftat, slöjdat och skänkt olika saker till julmarknaden.

Tack alla som kom och jobbade både på lördagen och söndagen. Det blev trots vädret ett bra resultat.

Christina och Karin

Höstfesten

Årets höstfest, den 9 oktober, lockade ett 40-tal medlemmar till en fest med italienska förtecken. Gästerna fick ett glas champagne i handen för att sedan gå en tipsrunda med italieninspirerade frågor. Vilka vet t.ex. att Barelli inte är en italiensk bil utan ett pastamärke.

Så småningom satte vi oss till bords. Borden var vackert dukade med buketter av snöbär och en förrätt med snittar. Huvudrätt: lasagne, sallad och ett italienskt vin. Desert: fromage med vindruvor från Christinas växthus.

Christina Lindé och Åke Palm, för kvällen proffsigt klädda med långa servitörsförkläden, hade arrangerat festen och lagat maten på ett imponerande sätt. Under middagen hjälpte Arne Eriksson med dragspelet oss att hålla tonen till bordsvisorna.

Före kaffet fick vi röra på oss med lekar, ledda av Lasse Ax och Arne. Denna höstfest har blivit en tradition som vi hoppas kommer att bestå.

Siv Sahl/Hasse Jägare

Bland gästerna som deltog vid höstfesten ser vi här Susanna och Bigge, Birgitta Wahlholm och Karin och Kjell Holmberg.
Foto: Arne Mattsson

BOTVIDSLEGENDEN

Legenden om den helige Botvid har följande lydelse (enl. Legender från Sveriges medeltid, utgiven av Emilia Fogelklou, Andreas Lindblom och Elias Wessén).

Den ärorike Kristi martyr Botvid föddes i Sverige av redbara, om ock hedniska föräldrar. Då han var fullvuxen och ej i lättja ville förtära sitt bröd, begav han sig i handelsfärd till England, dit han lyckligen anlände. Genom Guds tillskyndelse blev Kristi martyr härbärgerad hos en sällsynt from och kunnig präst och med och med all lydnad och grannlaghet, inrättade han sina vanor i överensstämmelse med prästens.

Men prästen förstod, att Sankt Botvid såsom hedning i sitt innersta var främmande för tron, och därför undervisade han honom sorgfälligt i trons stycken, på det att lärjungens fullkomning måtte vara lärarens fröjd och krona. Då denne hans lärare till frälsning undervisade honom om dopets kraft, bad han ödmjukt, att det av prästen skulle meddelas honom. Så skedde ock.

Under prästens ledning stannade han ungefär ett halvt år i England. Liksom den lycklige hovmannen, som efter att hava döpts av Filippus, med fröjd gick sin färde, så återvände nu Botvid, när han blivit döpt, till sin hembygd, där han genom föredöme och gagneliga förmåningar förde hedningar till tro på Herren.

En vårdag vid fiskarnas lektid, då de brukade fångas i stora stim, hände sig, att Salig Botvid med husfolk och grannar redde sig till fiske vid en liten ö, holmen "Limpan" på Fågelsta ägor. Men

de överraskades av öns ägare Bo, som förbjöd dem att lägga ut nät, så framt de icke ville lova att lämna honom fjärdedelen av fångsten. Den fromme Guds tjänare ville hellre giva vika i denna tvist än inlåta sig i gagnlös strid ock återvände därför till sin egen holme, Prästholmen på Hammarby ägor, i samma sjö, Bornsjön. Där steg han iland, föll genast ned i bön och befallde sina tjänare att lägga ut näten därstädes. Vad under! Medan den fromme mannen låg försjunken i åkallan, bönhörde Gud honom och gav hans tjänare sådana mängder av fisk, att bägge deras båtar uppfylldes. När Guds tjänare fick se detta,

som gjort himmel och jorden och havet och allt vad däruti är, och som nu också skänkt oss denna gåva!" Men då de som utanför Bos område hela natten igenom hade strävat efter att fånga, fingo höra talas om undrets kraft, skyndade de sig hasteligen till den helige mannen. Efter att hava fått hans tillåtelse, togo de båtarna fulla med fisk. Bo var den ende, som ej hade fiskelycka. Denne Bo blev emellertid, genom salig Botvids förkunnelse omvänd till den allmänneligen kristna tron.

Det behagade Gud den allsmåttige att giva sin tjänare Botvid lön för hans mödor. Detta gick till så: En fånge från slavarnas land hade Botvid lösköpt, kristnat och skänkt friheten. Han ville hemsända honom och förordnat, att han skulle följa med till Gotland för att därigenom lättare komma till sitt eget land.

Båda stego i en båt medförande det nödvändigaste. Då Botvid kom till en av sina torpare vid namn Esbjörn, tog han honom med sig för att han skulle visa vägen till de fartyg, som låg färdiga att segla över till Gotland. I alla riktningar kretsade de omkring de platser, där skeppen förut befunnit sig, men ingenstades kunde de upptäcka dem. Därvid kom det sig, att de uttröttade av ansträngningar lade till vid Rågö vid Östersjöskusten. Så snart farkosten nått land, steg Sankt Botvid ned på marken. Sedan han fallit ned på bön under ett träd, för att vara på ett liksom enskilt rum, anbefallde han sig och de sina åt Herren, insomnade han, överväldigad av möda och fasta. Då den ovan nämnde mannen från slavarnas land, såg dem

försänkta i tung sömn tog han den yxa Botvid brukade ha i handen. Glömsk av det löfte han givit den helige, lönade han gott med ont, högg huvudet av honom och ändade hans kroppsliga liv. En sådan martyrdöd led Botvid. Därpå gick mannen till Esbjörn och dräpte honom. Sedan steg han ombord och flydde sin kos.

Hela släkten samlades kring en präst vid namn Henrik, som rådde dem att ropa till Herren, att han ville värdigas visa dem Sankt Botvids kropp. Efter slutad bön stego alla ombord samt och synnerligen till åror. Men Gud allsmåttig, som hört deras åkallan, sände till dem en vit fågel av en art, som aldrig någon av dem skådat förut, och jublande slog den sig ned på skeppsstäven. När männen fingo syn på den, ville de gripa den med händerna, ty den föreföll dem vara tam. Men den ärevärdige prästen hindrade dem och sade: "Rör den ej, ty jag hoppas den blir vår resas ledare och hjälpare och att den för den skull blivit skickad till oss". Detta blev sedan klarligen bevisat, ty då de vid rodden ville hålla annan kurs än den rätta, flög fågeln upp från stäven och liksom tecknade åt dem genom sin flykt, vilken väg de skulle fara. Då prästen varseblev detta, manade han dem att alltid följa fågeln, var till de alla samtyckte.

När de äntligen kommit till den ö, där salig Botvids kropp vilade, gjorde fågeln tecken till dem att stanna och styrde från skeppet sin flykt upp över det träd, varunder salig Botvid låg. Där slog den sig ned och uppstämde en så ljuvlig sång, att männen alldeles glömde bort att ro.

Till slut landade de vid stranden, just där den helige förut lagt till med sin farkost. Då de här funnit Esbjörns ben, tog de för givet, att också salig Botvid kvarlevor skulle finnas där, och började hålla stor sorgeklagan. Men den kloke och förståndige prästen fick syn på fågeln, som satt och kvittrade och lät höra fler melodier, då styrde han stegen dit. Han fann då den heliges kropp liggande på högra sidan, som om han sov. Den befanns oskadd med alla kläderna orörda och oförmultnad, sådana de varit då han for bort från de sina. En källa med det klaraste vatten välldes fram, där blodet strömmat ur den heliges sår. Prästen kallade på sina följeslagare och visade dem den funna skatten. Då fröjdades de alla och prisade Gud. De upplyfte emellertid kroppen och förde den ombord. Men fågeln höjde sig från trädet och styrde sin flykt hän mot stjärnorna och syntes aldrig mer. De män, som tagit vård om kroppen, återvände och buro liket till den helige mannens egen bygd.

Enligt övlig sed tog de kläderna av helgonet och började tvätta kroppen. En av hans tjänarinnor, som länge varit blind, nu kom och tvädde sitt ansikte i vattnet, återfick sina ögons ljus. Hon prisade den heliges lekamen och under tack till Gud följde hon med till det kapell som helgats åt Sankt Alban på bondgården Säby (där idag Salems kyrka ligger), och som en förnäm och minnesvärd man vid namn Hermund grundat på sitt fäderneärvda gods. Efter mässans slut, och sedan allt som hör till kroppen och själens fromma blivit

fullbordat, begrovo de honom enligt övlig sed i koret till detta kapell, och där verkade Herren under nio års tid i Sankt Botvids namn otaliga och otroliga järtecken.

Medan nu den helige Botvid låg i graven, kom varje år en stor fruktan och bävan över alla hedningar. Den inträngde särskilt i gillestugorna, så att de som under danserna knivskurits, ej funno bot, så framt de ej läto döpa sig och åkallade Botvids namn. Och därigenom blevo alla lundar och gudahus i riket nedhuggna och förstörda. Det skall ha varit omkring år 1120 som Botvid blev begravnen.

Den lilla kyrkobyggnad av trä, som Botvids broder Björn skall ha låtit uppföra på fädernegården Hammarby, var färdig 1129. Den invigdes detta år av katolska biskoparna Gerder i Strängnäs och Henrik i Uppsala. Dagen efter invigningen fördes Botvids kvarlevor från S:t Albans kapell i Säby i högtidlig procession till den nyinvigda Botvidskyrkan. Denna procession var fullt värdig ett helgon, om också någon officiell helgonförklaring aldrig ägt rum.

Den helige Botvids bild finns i många kyrkor i Sverige, fotografier av dessa finns i Botkyrka Hembygds gilles bildarkiv. Den troligen äldsta finns utanför Husaby kyrka i Västergötland, i "Arn's rike" på en s.k stavkorshäll. I Njutängen, Enånger, Stange, Börje, Valö, Granö, Årsund, Grangärde, Salem, Utterlösa, Hammarby, Överlösa, Vaksala, Älvkarleby, Färentuna, Ekerö, Östra Ryd, Röne, Alnö och naturligtvis i Botkyrka kyrka.

Lars-Gunnar Lindström

Rädda hembygdsarkiven!

Text: Ingrid Söderlund

Historik

Hembygdsrörelsen har djupa rötter i 1800-talet.

Karl Erik Forsslunds bok *Storgården* som kom i början på 1900-talet, blev en väckelseskraft för hembygdsrörelsen som växte fram vid den tiden. Industrialismen och urbaniseringen ansågs vara det största hotet mot den gamla svenska traditionen, kulturen och människovärdet. Man inspirerades av ungdomsrörelsen och arbetade för nuet och framtiden.

1915 bildades ett av de första regionala hembygdsförbunden: *Dalarnas hembygdsförbund*. Tusentals människor höll möten i Karl-Erik Forsslunds anda. Andra förbund bildades mycket senare. Stockholms läns hembygdsförbund bildades först 1975.

Riksorganisation

1916 bildades *Samfundet för hembygdsvård* som ett rikstäckande förbund. 1975 blev det en riksorganisation under namnet Riksförbundet för hembygdsvård som idag heter *Sveriges hembygdsförbund, SHF*.

Skansen i Stockholm som inrättades av Arthur Hazelius i slutet av 1800-talet, blev en förebild för skapandet av friluftsmuseer och lokala föreningar. Först lokala museer som drevs av museiföreningar och under 1920-talet blev de levande hembygdsgrändar. Byggnadsvård och museiverksamhet utgjorde länge huvudverksamheten för hembygdsföreningarna.

Lokaltypisk gård

För många av de föreningar som bildades under 1900-talet första hälft (1900-1950) var ett första mål att rädda en lokaltypisk gård till eftervärlden. Den fungerade då inte bara som ett exempel på äldre byggnadsätt, utan även som lokal för fester och föreningsmöten. Till en början flyttades byggnaderna till en central plats, men idag låter man dem ofta stå där de står.

På 1930-talet stannade rörelsen av något, men på 1940-talet fick den åter fart, mycket p.g.a världssoroligheterna. Man började utge sockenböcker och på annat sätt skildra livet i bygden.

När natur- och miljöfrågorna blev aktuella under 1960- och 70-talen försökte man även samla kunskaper om nutiden. Under 1980-talet var också rörelsen stark. Man deltog i debatter, samverkade med skolan och utgav publikationer.

Dagens hembygdsrörelse

Dagens hembygdsrörelse har vuxit sig stor. Rörelsen är alltså samlad i riksorganisationen Sveriges hembygdsförbund, SHF med 26 regionala hembygdsförbund som medlemmar i SHF. Förbunden i sin tur har 1.850 lokala hembygdsföreningar som medlemmar. 450.000 människor är medlemmar i någon hembygdsorganisation! Det finns 1300 hembygdsgrändar där det lokala kulturarvet och det typiska för bygden, visas. Totalt 9000 byggnader, och en rad hembygdsmuseer. Arbetet (6 miljoner arbetstimmar) är värderat till 1 miljard kr/år!

Så var det förr

SHF utger tidningen *Bygd och natur* och kansliet ligger i Stockholm. De regionala förbunden (indelade efter landskap eller län) är sammanhållande organisationer för de lokala föreningarna. De håller kontakten med de regionala myndigheterna och samarbetar men läns- eller regionala museer. Man anordnar kurser och konferenser och är bas för kontakten mellan amatörer och fackmän. Flera utger egna tidskrifter.

Vissa förbund (ett tiotal) har anställda s.k. hembygdskonsulenter, varav hälften är heltidstjänster på förbundet eller på ett regionalt museum. Men ger råd, dokumenterar föreningarnas verksamheter, föreläser i föreningarna och i skolan, varav det senare tillsammans med den lokala föreningen om de har sådan verksamhet, är redaktör för den regionala tidningen mm. Övrigt arbete i föreningar och förbund sker ideellt.

Många föreningar arrangerar midsommarfirande och julmarknad o dyl., vilket är tillfällen att sprida kunskap om "hur det var förr".

Hembygdsforskning

På senare tid har museiverksamheten övergått till forskning och studier i den lokala historien och begreppet hembygdsforskning har etablerat sig. Man berättar aktivt om bygden och är en resurs i skolornas lokalhistoriska undervisning. Men i vilken mån samarbetar arkivpedagoger (och arkivarier generellt sett) med hembygdsföreningarna? Möjligheterna är många.

S.k. hembygdsturism med caféer och boende i hembygdsgrändar har också kommit till. Hoten mot miljön, kulturlandskapen

och ortnamnen engagerar också hembygdsrörelsen. Många föreningar är remissinstanser i sina kommuner. Men att dokumentera 1900-talet (föremål, arbete mm) är dess stora utmaning och stora uppgift för framtiden.

Angränsande verksamhet finns i andra typer av föreningar, t.ex. *folkdanslag* och *spelmansgillen* som även värnar om folkdräktens kultur. Flera av de föreningarna har varit verksamma i ca 100 år och jag känner till åtminstone en förening som har hela sitt nästan 100-åriga arkiv i sina lokaler. Det finns även *studiecirklar* kring hembygden och *släktforskarföreningar*.

Rädda hembygdsarkiven!

SHF märker inte av någon nedgång i rörelsen i form av att lokala föreningar läggs ner i brist på nya aktiva, eftersom både nya föreningar och aktiva tillkommer hela tiden. Däremot kan naturligtvis *enskilda* föreningar ha problem med rekryteringen av medlemmar. När det gäller medlemsrekryteringen och rekryteringen av aktiva är det dock svårt att locka unga. Och dagens pensionärer lockas av många olika saker som konkurrerar med hembygdsarbetet.

Om en förening läggs ner kvarstår dock ett stort problem som man ser på SHF: Vem ska ta över själva driften av byggnaden/byggnaderna, som de flesta har? Det finns ju 9000 st. som i *värsta fall* alla kan gå det ödet till mötes. Enstaka byggnader kan man kanske sälja till privatpersoner, men vem kan vara intresserad av att köpa ett helt litet friluftsmuseum? Vilken kommun har ekonomi för hembygdsverksamhet? Ska lokalhistoriskt värdefulla byggnader då bara stå och långsamt förfalla?

Över huvud taget har de svårt att få bidrag för löpande underhåll eftersom många är flyttade till den plats de står idag. Svenska byggnadsvårdsföreningen tar genom sina byggnadsvårsläger sig an hembygdsgrändar praktiskt. Men det kräver personalresurser i föreningarna i form av måltider och boende som ska anordnas mm, vilket inte alla har. Även om inte risken nu är så överhängande, bekymrar SHF sig däremot över att lokal-föreningarnas arkiv förvaras i hembygdsgrändarna, vilket man är högst medveten om är mycket olämpligt. På SHF har man bildat en arkivgrupp (med bl. a arkivarier) som inventerat. Nu är det upp till föreningarna att ta initiativ till projekt för att gå vidare. Under hösten 2004 kommer gruppen att komma ut med en handbok i arkivvård.

I Stockholms länsförbund (som f.ö delar lokaler med SHF) samarbetar man med Föreningsarkiven i Stockholms län. Hittills har kontaktpersonen där varit konsulent Kerstin Söderman men hon har slutat. I framtiden kommer dess styrelse att fortsätta med sina uppdrag, t.ex att hålla kurser i arkivvård för hembygdsföreningar med ca 40.000 medlemmar i Stockholms län.

Fysiskt krävande

Som de flesta av er vet, är det inte lätt att få folk att förstå arkivens värde. Däremot forskar man gärna i *andra* arkiv, om bygden. Och det är ju inte heller så lätt för dem att - trots skriftliga instruktioner och tips - verkställa dem enligt alla konstens regler, i praktiken. Så vad måste bli gjort om man öht har någon som inte hellre vill ägna sig åt sin folkdans eller annat "roligare" istället för det bortglömda arkivet?

Dessutom är det ju ett fysiskt krävande arbete att packa ner materialet som kanske

står i delar i olika stugor, på vindar med dålig belysning och lågt till tak och med smala och branta trappor. Såvida man inte anlitar en flyttfirma förstås, vilket man nog inte gärna gör i en verksamhet på ideell basis. Således inget för äldre. Säkert är en hel del ännu rörliga och starka i många föreningar, men ändock finns det nog också föreningar där de inte finns. Och vem ska då rädda dessa förenings arkiv?

Det är alltså bråttom att rädda hembygdsarkiven - en kulturskatt! Du som är arkivarie och/eller historiskt intresserad, varför inte kolla läget i *din* hembygdsförening och göra något? Dina insatser kan ju bli avgörande för framtida möjligheter till lokalhistorisk forskning!

Dokumentation

Många föreningar har inte heller skrivit sin *historia*, vilken ju är mycket svårare att få fram sedan de gamla medarbetarna dött. Utanför föreningarna, "på byn" (och säkert i föreningarna) finns också äldre människor vars *minnen från bygden* skulle behöva dokumenteras innan de också går bort. Det är så mycket man vill göra lokalt men man är många gånger för få.

En hembygdsförening finns i stort sett i varenda socken, ja t o m i städerna, där det gäller att skapa lokal gemenskap kring t ex en stadsdel.

I Riksarkivets nationella arkivdatabas NAD fick jag inte så många träffar när jag sökte på hembygd/hembygdsförening. Kanske kan man på sikt få lika många träffar som det finns hembygdsorganisationer.

Här finns alltså att göra för den som vill och jag hoppas att jag med denna artikel inspirerat till insatser för hembygdsrörelsen och dess arkiv.

Lite upplysning om vad som händer i början på det nya året.

Medlemsavgifterna 2005

Nu är det dags att betala in medlemsavgiften för 2005! **Årsavgiften till Gillet är 100:-.**

FOLKDANSARE:

Juniorer och Seniorer anslutna till Svenska Ungdomsringen (som fr.o.m januari 2005 heter *Svenska Folkdansringen*) betalar:

T.o.m 16 år (jun.) 210:-
Fr.o.m 17 år (sen.) 250:-

(Årsavgiften till Gillet är inkluderad i ovanstående avgifter).

Bäst betalar du på bifogat inbet.kort till pg 925 34-7. **Glöm inte att ange avsändare** (detta är viktigt, det är för din egen skull), och meddela om du flyttat. För juniorer är det viktigt att tala om barnets namn. Många förväxlingar har skett då föräldrar enbart skriver sitt namn. Alla som i **god tid - före 19 mars**, betalar sin avgift, hjälper mej mycket.

Med vänlig hälsning

Arne Mattsson - medlemskassör

Kalendarium 2005

Onsdag 5/1 Trettondagsdans kl. 18.00
Läs mer på separat blad.

Torsdag 13/1 Barn+Jun. kl. 18.15
Torsdag 13/1 Seniorer kl. 19.30

Lördag 22/1 Julgransplundring kl. 18.00
Läs mer på separat blad.

Söndag 16/1 Spelmanslag kl. 18.30
21/1 Sista manusdag för InfoBladet nr 1/2005.

Dräkt & Slöjd informerar...

Kurser våren 2005...

12 - 13 februari har vi planerat ha kurser.

För mer info: Ring Elsie 778 15 28, Birgitta 530 371 08 eller Siv 778 37 58.

Ang. motioner till årsmötet 2005.

Enligt Gillets stadgar skall dessa inges skriftligen till styrelsen senast 31 januari 2005.

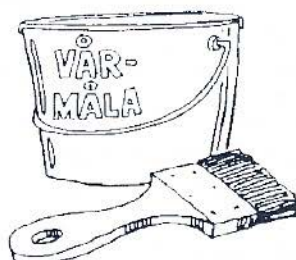
Presenttips!

Här hittar Du den rätta gåvan till både henne och honom.

Välkommen in!

Tumba
Parfumeri & Fötvard
08-530 327 30
Tumba Centrum

E. MARHOLDS MÅLERI

VÅRBÄCKSVÄGEN 10
146 40 TULLINGE
BOSTADSTEL: 08-778 29 45

GYNNA VÅRA ANNONSÖRER!

KÄRSDALA
✂ HÅRVÅRD ✂

Ann-Britt Palm

08-778 02 59

Dagliga transporter
till Stockholm.
Tung lastbil med
skåp och baklyft

Mobiltel 0708-900 991
Hemtel 08-530 335 90